

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Prašykite tikėdami

Vyresnysis Deividas A. Bednaris
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Prasminga malda reikalauja tiek švento bendravimo, tiek ir pašvęsto darbo.

Kviečiu Šventąją Dvasią pagelbėti mums svarstant principą, galintį padėti mūsų maldoms tapti prasmingesnėms, – svarstant prašymo su tikėjimu evangelijos principą.

Noriu apsvarstyti tris prašymo su tikėjimu prasmingoje maldoje pavyzdžius ir aptarti, ką galime iš kiekvieno išmokti. Kai kalbame apie maldą, aš pabrėžiu žodį *prasminga*. Tiesiog maldos sakymas labai skiriasi nuo meldimosi prasmingoje maldoje. Tikiuosi, kad visi jau žinome, jog malda yra būtina mūsų dvasiniams vystymuisi ir apsaugai. Bet tai, ką žinome, ne visada atspindi tai, ką darome. Ir nors suvokiame maldos svarbą, visi mes galime pagerinti savo asmeninių bei šeimos maldų pastovumą ir efektyvumą.

Prašykite tikėdami ir veikite

Klasikinis prašymo su tikėjimu pavyzdys yra Džozefas Smitas Pirmajame regėjime. Siekdamas sužinoti tiesą apie religiją, jaunasis Džozefas skaitė šias pirmojo Jokūbo laiško skyriaus eilutes:

„Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris *visiems* dosniai duoda ir nepriekaištuoja, ir jam bus suteikta. Tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas.“ (Jokūbo 1:5–6.)

Atkreipkite dėmesį į reikalavimą prašyti tikint, ką aš suprantu, kaip būtinybę ne tik išsakyti, bet ir daryti, dvejopą įpareigojimą tiek maldauti, tiek ir vykdyti, reikalavimą bendrauti ir veikti.

Biblinio teksto apmąstymai nuvedė Džozefą į giraitę netoli namų melstis ir siekti dvasinio pažinimo. Atkreipkite dėmesį į klausimus, kurie vedė Džozefo mąstymą ir nuolankią maldą.

„Šio žodžių ir nuomonių karo sūkuryje aš dažnai savęs klausdavau: „Ką daryti? Kuri iš visų šių grupių teisinga; o gal visos jos neteisingos? Jei kuri nors iš jų teisinga, tai, kuri, ir kaip man ją atpažinti?“

Mano tikslas, dėl kurio ketinau teirautis Viešpaties, buvo sužinoti, kuri iš visų sektų teisinga, idant galėčiau prie kurios nors jungtis.“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:10, 18.)

Džozefo klausimai sukosi ne tik apie tai, ką jam reikėjo žinoti, bet ir apie tai, ką reikėjo *daryti!* Jo malda nebuvo paprasčiausiai: „Kuri bažnyčia yra teisinga?“ Jo klausimas buvo: „Prie kurios bažnyčios turėčiau prisijungti?“ Džozefas nuėjo į giraitę klausti tikėdamas, ir jis buvo pasiryžęs veikti.

Tikrasis tikėjimas yra sutelktas į Viešpatį Jėzų Kristų ir visada veda prie teisių veiksmų. Pranašas Džozefas Smitas mokė, kad „tikėjimas [yra] pirmasis apreikštosios religijos principas bei viso teismo pagrindas“ ir taip pat, kad tai „veiksmo principas visose protingose esybėse“ (*Lectures*

on Faith, [1985], p. 1). Vien tik veiksmai nėra tikėjimas Gelbėtoju, tačiau veiksmai pagal teisingus principus yra svarbiausia tikėjimo sudedamoji dalis. Taigi „tikėjimas be darbų nevaisingas“ (Jokūbo 2:20).

Pranašas Džozefas dar paaiškino, jog „tikėjimas yra ne tik veiksmo principas, bet ir galios principas visose protingose esybėse tiek danguje, tiek ir žemėje“ (*Lectures on Faith* [1985], p. 3). Taigi tikėjimas Kristumi veda prie teisių veiksmų, kurie didina mūsų dvasinį pajėgumą ir galią.

Supratimas, kad tikėjimas yra veiksmo ir galios principas, įkvepia mus naudoti savo moralinę valios laisvę pagal Evangelijos tiesą, į mūsų gyvenimą kviečia išperkančias ir stiprinančias Gelbėtojo apmokėjimo *galias* ir padidina mumyse esančią *galią*, kuria galime veikti savo nuožiūra (žr. DS 58:28).

Mane jau seniai žavi tiesa, jog prasminga malda reikalauja tiek švento bendravimo, tiek ir pašvęsto darbo. Palaimos reikalauja tam tikrų mūsų pastangų prieš mums jas gaunant, o malda, kaip tam tikra darbo rūšis, yra paskirta priemonė gauti visų aukščiausias palaimas (žr. Raštų Rodyklė, „Malda“). Mes veržiamės pirmyn ir atkakliai bei ištvėringai dirbame pašventintame maldos darbe po to, kai pasakome „amen“, veikdami pagal tai, ką išsakėme Dangiškajam Tėvui.

Prašymas tikint reikalauja sąžiningumo, pastangų, įsipareigojimo ir atkaklumo. Leiskite man pailustruoti tai, ką turiu omenyje, ir pateikti jums kvietimą.

Mes teisingai meldžiame saugumo ir sėkmės nuolatiniais misionieriams visame pasaulyje. O įprasta daugelio mūsų maldų dalis yra prašymas, kad misionieriai būtų vedami pas asmenis bei šeimas, pasiruošusias priimti sugrąžinimo žinią. Bet galiausiai tai mano ir jūsų atsakomybė rasti žmonių, kad misionieriai galėtų mokyti. Misionieriai yra nuolatiniai mokytojai; jūs ir aš esame nuolatiniai ieškotojai. Ir jūs bei aš, kaip misionieriai visą gyvenimą, neturėtume melsti, kad nuolatiniai misionieriai dirbtų mūsų darbą.

Jeigu jūs ir aš tikrai melstume bei prašytume tikėdami, taip, kaip Džozefas Smitas meldėsi, – jei mes melstume su ketinimu veikti, o ne tik kalbėti, – tada Evangelijos skelbimo darbas nepaprastai sparčiai žengtų pirmyn. Tokią tikėjimo maldą galėtų sudaryti kad ir tokios dalys:

- Dėkojimas Dangiškajam Tėvui už doktrinas ir apeigas sugrąžintosios Jėzaus Kristaus evangelijos, atnešančios į mūsų gyvenimą viltį ir laimę.
- Prašymas drąsos ir narsumo atverti savo burnas ir dalintis Evangeliją su savo šeima ir draugais.
- Maldavimas Dangiškąjį Tėvą padėti mums atpažinti asmenis ir šeimas, kurios yra labiau linkusios priimti mūsų kvietimą klausytis misionierių mokymo mūsų namuose.
- Pasižadėjimas daryti savo dalį šią dieną ir šią savaitę – ir prašymas pagalbos įveikti nerimą, baimę ir dvejonę.
- Siekimas išvalgumo dovanos: akių – pamatyti ir ausų – išgirsti pasitaikančias misionieriško darbo progas.
- Karštas maldavimas stiprybės veikti taip, kaip žinome, jog turėtume veikti.

Šitokioje maldoje turėtume išreikšti dėkingumą, taip pat galime prašyti kitų palaimų, ir visą tai turime užbaigti Gelbėtojo vardu. O tada pašventintas tos maldos darbas tęsis toliau ir augs.

Tokį pat švento bendravimo ir atsidavusio darbo modelį galime pritaikyti savo maldose dėl vargšų ir beturčių, ligonių ir suspaustujų, šeimos narių ir draugų, kurių tikėjimas svyruoja, ir dėl tų, kurie nebeateina į Bažnyčios susirinkimus.

Liudiju, kad malda tampa prasminga, kai prašome tikėdami ir veikiame. Kviečiu mus visus melstis su tikėjimu dėl Dievo mums duoto priesako skelbti Evangeliją. Jeigu tai darysime, pažadu, kad durys atsidarys ir būsime palaiminti atpažinti suteikiamas progas ir veikti pagal jas.

Po mūsų tikėjimo išbandymo

Mano antras pavyzdys pabrėžia, kaip svarbu atkakliai ir ištvermingai kęsti mūsų tikėjimo išbandymą. Prieš keletą metų viena šeima iš Jungtinių Valstijų keliavo į Europą. Netrukus po atvykimo į numatytą vietą, jų trylikametis sūnus susirgo. Motina su tėvu iš pradžių pagalvojo, kad jo skrandį sutrikdė ilgos kelionės sukeltas nuovargis, ir šeima tęsė savo numatytą kelionę.

Dienai slenkant toliau, sūnaus būklė dar pablogėjo. Berniukas vis smarkiau prarasdavo skysčius. Tėvas suteikė sūnui kunigystės palaiminimą, bet nesimatė jokio greito pagerėjimo.

Praėjo dar kelios valandos, motina atsiklaupusi šalia sūnaus meldė Dangiškąjį Tėvą sveikatos savo berniukui. Jie buvo toli nuo namų, nepažįstamoje šalyje, ir nežinojo, kaip gauti medicininę pagalbą.

Motina paklausė sūnaus, ar jis nenorėtų pasimelsti drauge su ja. Ji žinojo, kad vien tik laukti tikėtinos palaimos nepakanka, jiems reikia toliau veikti. Paaiškinusi, kad jo gautas palaiminimas vis dar galioja, ji pasiūlė vėl maldoje prašyti, kaip prašė senovės apaštalai: „Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą“ (Luko 17:5). Toje maldoje buvo išpažintas pasitikėjimas kunigystės galia ir išsakytas įsipareigojimas ištvermingai daryti, ko tik prireiks, kad palaiminimas būtų pagerbtas, – jei tas palaiminimas tuo metu atitinka Dievo valią. Netrukus po šios jų paprastos maldos, sūnaus būklė pagerėjo.

Teisingas motinos ir jos sūnaus elgesys padėjo pakviesti pažadėtąją kunigystės galią ir dalinai patenkino reikalavimą, kad mes nesiginčytume dėl to, kad nematome, kadangi liudijimo negausime tol, kol mūsų tikėjimas nebus išbandytas (žr. Etero 12:6). Lygiai kaip kalėjimas, kuriame kalėjo Alma ir Amulekas, negriuvo žemėn, „kol jie nepanaudojo savo tikėjimo“, ir kaip Amonas ir jo broliai misionieriai nematė galingų stebuklų savo tarnystėje, „kol jie nepanaudojo savo tikėjimo“ (žr. Etero 12:12–15), taip ir šio trylikamečio berniuko išgijimas neįvyko, „kol jie nepanaudojo savo tikėjimo“, ir tai buvo atlikta „pagal jų tikėjimą jų maldomis“ (DS 10:47).

Tebūna ne mano, bet tavo valia!

Mano trečias pavyzdys akcentuoja tai, kaip svarbu suvokti ir priimti Dievo valią mūsų gyvenimuose. Prieš keletą metų gyveno toks jaunas tėvas, kuris vaikystėje buvo aktyvus Bažnyčios narys, bet paauglystėje pasirinko kitą kelią. Atitarnavęs kariuomenėje jis vedė mielą merginą, ir netrukus jų namai buvo palaiminti vaikais.

Vieną dieną, be jokio perspėjimo, jų mažoji keturmetė dukrelė pavojingai susirgo ir buvo paguldyta į ligoninę. Neviltyje ir pirmą kartą per daugelį metų tėvas puolė ant kelių melddamasis, prašydamas, kad jo dukrelės gyvybė būtų išsaugota. Tačiau jos būklė blogėjo. Pamažu šis tėvas pajuto, jog jo mažoji dukrelė neišgyvens, ir po truputį jo maldos pasikeitė; jis daugiau nebemeldė išgydymo, o meldė supratimo. „Tebūna tavo valia“, – taip jis dabar meldėsi.

Netrukus jo dukrelė prarado sąmonę, ir tėvas suprato, kad jos valandos šioje žemėje jau suskaičiuotos. Sustiprinti supratimo, pasitikėjimo ir galios, didesnių nei jie patys turėjo, jauni tėvai dar kartą meldėsi, prašydami galimybės paskutinį kartą vėl ją apkabinti, jai būnant sąmonėje. Dukrelė atvėrė akis ir ištiesė savo silpnas rankes link tėvų paskutiniam apkabinimui. Tada ji mirė. Šis tėvas žinojo, kad jų maldos buvo atsakytos: geras, kupinas užuojautos Tėvas danguje pagudė jų širdis. Buvo įvykdyta Dievo valia, o jie įgavo supratimo. (Pritaikyta iš H. Burke Peterson, "Adversity and Prayer," *Ensign*, January 1974, 18.)

Atpažinti ir priimti Dievo valią savo gyvenimuose yra pagrindinės prašymo su tikėjimu prasmingoje maldoje dalys. Tačiau paprasčiausiai pasakyti žodžius „Tebūna tavo valia“ nepakanka. Visiems mums reikia Dievo pagalbos pasiduoti Dievo valiai.

„Malda yra veiksmas, kuriuo Tėvo valia ir vaiko valia suderinamos, kad atitiktų viena kitą (Bible Dictionary, "Prayer," 752–753). Nuolanki, nuoširdi ir nepaliaujama malda įgalina mus suvokti mūsų Dangiškojo Tėvo valią ir prisiderinti prie jos. Taip Gelbėtojas parodė mums tobulą šio principo pavyzdį, kai meldėsi Getsemanės sode, sakydamas: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia! ... Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi.“ (Luko 22:42, 44.)

Savo maldomis mes ne pateikiame norų sąrašą ar prašymų gausybę, bet išsirūpiname sau ir kitiems palaimas, kurias Dievas trokšta mums suteikti pagal savo valią ir savu laiku. Mūsų Dangiškasis Tėvas girdi ir atsako kiekvieną nuoširdžią maldą, tačiau atsakymai, kuriuos gauname, nebūtinai yra tokie, kokių tikėjomės, ir jie nebūtinai ateina tada, kada mes norime ar būtinai taip, kaip tikimės. Šią tiesą akivaizdžiai patvirtina šiandien mano pateikti pavyzdžiai.

Malda yra privilegija ir nuoširdus sielos troškimas. Galime pakilti virš rutinos bei „formalių“ maldų ir melstis prasmingai, jei deramai prašysime tikėdami ir veiksime, jei kantriai ištvėrsime savo tikėjimo išbandymus ir jei nuolankiai pripažinsime bei priimsime „tebūna ne mano, bet tavo valia“.

Liudiju mūsų Amžinojo Tėvo, Jo Viengimio Sūnaus Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Šventosios Dvasios realumą ir dieviškumą. Liudiju, jog mūsų Tėvas girdi ir atsako į mūsų maldas. Būkime visi labiau pasiryžę prašyti su tikėjimu ir per tai melstis tikrai prasmingomis maldomis. To meldžiu šventuoju Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.